

[Bonnichsen.]

over. Men jeg vil gerne spørge den højtærede minister, hvordan denne bestemmelse i § 46, stk. 8, skal forstås. Betyder den blot, at lærerrådet ganske naturligt skal meddele skolenævnet, at de og de læremidler anvendes ved denne skole, de læremidler, der på forhånd er approberede af skoledirektionen, eller betyder den, at skolenævnet kan gribe ind her overfor lærerrådet; dette sidste ville jeg i og for sig beklage.

Det bånd, der for nogle år siden for Københavns vedkommende blev skåret over mellem skole og kirke, har man nu forsøgt at knytte igen. Det er et meget svagt bånd, og hvor megen betydning det får i praksis, ved jeg ikke. Når man nu vedtager denne § 51 — også den er mit parti med glæde gået ind for — vil jeg sige, at så havde det egentlig været bedre, at man ikke i sin tid havde skåret båndet over. Jeg vil gerne have lov til at sige — jeg havde lejlighed til at sige det dengang i kommunalbestyrelsen, da vi skar båndet over —, at den danske folkeskole skylder den danske kirke ganske overordentlig meget. Nu er vor folkeskole jo god, men der var en tid, da fattigbørns undervisning egentlig stod og faldt med, hvad de lokale præster søgte at opretholde af undervisning for dem. Det synes jeg man ikke skal glemme, og det skulle man egentlig have tænkt på dengang.

Må jeg så lige tilsidst sige, at en og anden — jeg har allerede været noget inde på det — kan måske nære nogen tvivl om, hvorvidt disse forældrenævne virkelig bliver den repræsentation for skolens forældre, som man kunne ønske. Jeg taler stadig kun om de københavnske forhold; jeg tvivler ikke om, at ude omkring på landet vil det være ganske anderledes let, men jeg tvivler om, at der herinde vil blive den repræsentation for skolens forældre, som de må ønske, og vel at mærke at disse forældreråd vil blive følt som sådanne, og jeg har nogen begrundelse for denne min tvivl. Jeg har været med nogle gange, hvor vi skulle vælge disse forældreråd, og jeg har set, at for det første bliver to af repræsentanterne valgt af borgerrepræsentationen ganske uden hensyn til, om de har børn i skolen eller ej, og de tre andre bliver valgt såvidt muligt ved forlig mellem de forskellige partier, der bliver repræsenteret i forhold til partiernes stem-

mer i kommunalbestyrelsen. Og jeg har set, at når vi endelig har haft valg ude omkring i skolerne, er det kun 10 pct. af forældrene, der har været med til valget, ganske simpelt fordi de forskellige forældre ikke kender hinanden. Det er jo ikke som ude på landet, hvor alverden kender hinanden. Her i København er det jo sådan, at i et hus med 5 etager ved man ofte ikke, hvem der bor ved siden af, oven over eller under en. Det er derfor ret vanskeligt at få en repræsentation, som forældrene virkelig står bag. Jeg forstår imidlertid, at for Københavns vedkommende er det foreslået at forsøge at knytte nøjere forbindelse mellem skolen og forældrene. Et sådant forsøg ser skolen på med allerstørste interesse, og jeg håber, der skal komme det bedst mulige ud af det.

Jeg vil slutte med at udtale ønsket og håbet om, at de nye forældrenævne må vise ligeså stor forståelse og interesse for skolen og dens arbejde og være til ligeså stor nytte og hjælp for den som de nuværende forældreråd.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget.

H. C. Andersen: Jeg har forstået, at det er den højtærede ministers ønske så hurtigt som muligt at få dette lovforslag ophøjet til lov. Jeg har da også bemærket, at især ministerens partifæller har været meget ivrige efter at arbejde henimod at lade ministeren få sit ønske opfyldt.

Så er da dette lovforslag kommet til landstinget, og det er vel meningen, at det skal gennemføres i løbet af 24 timer. Lovforslagets bestemmelser danner, set med mine øjne, den ramme, indenfor hvilken folkeskolen skal arbejde og udvikle sig i den kommende tid. Derfor er dette lovforslag efter min mening et stort forslag. Jeg deler ganske ministerens beklagelse af, at der ikke kan levnes landstinget mere tid til at sætte sig ind i og arbejde med dette lovforslag. Jeg erindrer, at en nu afdød konservativ politiker en gang sagde, at hvis landstinget ønsker at arbejde under sådanne vilkår, forringer det sine egne levedmuligheder. Det er jeg kommet til at tænke på ved denne lejlighed, og der kan vist være noget om det, men det må det høje tings medlemmer jo naturligvis i nogen grad selv om. Nu kan det vel nok siges, at lov-